

MGuide, č.10/2005
Rozhovor s Kärtsym Hatakkou
Text: Michal Husák

UŽ JSME ZASE HLADOVÍ

Dlouholetí miláči českého publika, finští rockoví „hybridizátoři“ Waltari, připravili další album. Krvelačný název Blood Sample nutno považovat za další z tradičních vtípků, čtveřice vedená vždy usměvavým zpívajícím basákem Kärtsym ani v nejmenším nezavrhlá svou typickou pohodovost a cit pro nadsázku. Ačkoliv už dnes Waltari nejsou těmi nevyzpytatelnými experimentátory, kteří vždy přijdou s něčím překvapivým, přece jen stále více tíhnou spíše k rozvíjení toho, co „vybádali“ v minulosti – pozitivní energie a zábavné melodie z jejich nahrávek a koncertů tryskají i v novém tisíciletí. To nelze Kärtsymu upřít; takových kapel není nikdy dost.

V poslední době musíte být pořádně při chuti. Na novém albu je 17 písniček!

Ano, původně jsme totiž chtěli natočit dvojalbum, ale firma nás přesvědčila, že jeden disk bude přece jen z praktických důvodů vhodnější. (smích) Cédéčko jsme napěchovali úplně po okraj a materiál rozdělili na dvě části, jako pomyslné vinylové dvojalbum.

Vzhledem k tomu, že se jedná o vaši typickou smršť rozmanitých nálad, melodií a aranžérských pot'ouchlostí, nějaké zásadnější rozdíly ve vyznění jednotlivých částí jsem nenašel.

My tam popravdě určitý dílčí posun cítíme. První část je svým pojetím blíže, řekněme, pohodovému rockovému písničkářství, ta druhá je přece jen o něco temnější. Ale svým způsobem máš pravdu, nemá smysl za tím hledat nějaké zvláštní figle. Když už jsme mluvili o té praktičnosti, osmdesát minut muziky je pořádná dávka a jen málokdo něco takového vydrží s chutí a v plné síle na jeden zátah. Takže jsem tím označením v bookletu trošičku podsunul fanouškům svůj dojem, kdy nastává nejvhodnější chvílka pro oddych. (smích)

Kolik skladeb vlastně nakonec zůstalo nevyužito?

Tři, vlastně dvě. Natočili jsme jich dvacet a na ono zamýšlené dvojalbum by jich šlo devatenáct.

Když jsme si povídali o vaší předchozí desce Rare Species, shodli jsme se, že je to taková esence zvuku Waltari. Tentokrát mám pocit, že jste postupovali podobným směrem, ale obuli jste se do toho ještě pečlivěji a komplexněji.

To jsme prostě my. Dnešní rocková hudba se nám často zdá dost nudná a jednotvárná. Odjakživa se snažíme dokazovat, že kapela má na výběr mnohem víc možností, než skládat dokola jednu písničku. Už na prvních deskách z počátku devadesátých let jsme se vrhli na cosi, co bych nazval „totální crossover“.

To jsem přesně měl na mysli. Svou náladou a vnitřním nábojem novinka místy evokuje vibrace, které vycházely z desky Torcha.

Interpretoval bych to spíš jako průnik našich dávných metod s novodobými. Na Blood Sample je ke slyšení poměrně dost elektroniky, na které jsme stavěli v nedávné době. Chtěli jsme uchopit to nejlepší z našeho charakteristického rukopisu a posunout to zase o krůček kupředu v kontextu současného vývoje. Řekl bych, že navzdory všemu míchání a křížení není ani dnes zase tolik kapel, které by hrály podobně jako my. Tahle deska je něco jako připomínka – hej, jsme tu a pořád nás baví hledat cestičky a pořád hledíme do budoucnosti.

Vždycky jste se snažili o co nejmodernější a originální sound. Přesto se nemohu zbavit dojmu, že takovou připomínkou typu „ještě jsme tady“ bylo už Rare Species. Nemluvě o tom, že vaše muzika (a tím neříkám, že to nutně považuji za něco špatného) je navždy nasáklá náladou 90.let. Není v tom trochu rozpor? Není už ve vašem případě hledání něčeho objevného už spíš snahou překročit vlastní stín?

Marná sláva, náš styl vzešel z devadesátých let, o tom není pochyb. Chceme si brát to dobré z minulé dekády a transformovat to do hudby nového tisíciletí. Poslední vývoj nám v mnohém dává za pravdu. Zavile se držet drum´n´bassových struktur není jediná správná progresivní cesta. A hledat nové cesty, jak kombinovat různé hudební motivy, je nejzákladnějším prvkem naší přirozenosti. Na Blood Sample necháváme prorůstat staré a nové Waltari. Použili jsme některé nosné postupy z dřívějších, protože jsme cítili, že je můžeme uchopit ještě lépe a také do toho promlouvá elektronika, s níž jsme hodně pracovali na několika předchozích albech. Celkový dojem je možná klasičtější, rockovější, ale nemyslím, že bychom udělali krok zpět.

Každopádně má novinka úplně jiný feeling než staré nahrávky. Řekl bych, že hudba se vyvíjí kupředu především tak, že se vezme to nejlepší ze „starého“ a modifikuje se to čímsi neotřelým, překvapivým.

V České republice vychází Blood Sample současně s DVD Rare Species Alive. Jak název napovídá, tento počín je postaven na koncertním záznamu a co mě ale velmi příjemně překvapilo, je ohromující dávka bonusových materiálů.

Už dlouho jsme našim nejvěrnějším fanouškům dlužili raritní záběry z minulosti a při přípravě DVD jsme na to mysleli. Mnozí na to čekali, nebojím se říct, snad patnáct let. Ale takové „neoficiální“ záběry ze zákulisí kapely jsou atraktivní vlastně pro každého, kdo si DVD pořídí. Podařilo se nám posbírat poměrně dost různých amatérských záběrů, kterým sluší nálepka „home video“. Je to mnohdy dost intimní pohled do našeho soukromí, opravdová reality show á la Waltari. Žádné falešné, modelované záběry z terária, které předstírají něco, co nejsou.

No, je vidět, že i ve finské televizi se to už pěkně „bratří“. Musím se ale u předchozí otázky ještě pozastavit. Kdybyste nabídli obsáhlou dokumentaci z natáčení poslední desky a ze zákulisí turné k Rare Species, nebylo by na tom nic až tak výjimečného. Disk ale pokrývá víceméně rovnoměrně celou vaši kariéru. Jeden se nestačí divit, kde jste vystrachali koncertní záběry z roku 1987 nebo třeba záběry z natáčení desky So Fine!

No vidíš, tohle jsme měli, a k Rare Species zrovna nic natočeného není. (smích)

Část nákladu DVD prý obsahuje jako bonusový disk reedici vaší deathmetalové symfonie Yeah! Yeah! Die! Die!. Jako by těch bonusů nebylo samo o sobě dost...

Vlastně jsi to vystihl. Tohle bylo další časté přání našich fanoušků. Původní verze už nebyla k sehnání, tak jsme se rozhodli přidat tohle cédéčko jako další bonus k DVD. Třeba z Ameriky nám často chodily maily, že tuhle desku vůbec nelze sehnat, mnozí platili nehorázné částky za desky dovezené z Evropy.

Na DVD jsou i fragmenty z představení vaší druhé „symfonie“ Evangelicum. Je vydání tohoto dílka navždy ztraceno?

Pořád ještě doufáme, že je na CD nějak dostaneme, a koumáme, jak toho dosáhnout. Nahrávání ve studiu by ale byla pořádně drahá legrácka. Přesto musím přiznat, že jsme připomněli Yeah! Yeah! Die! Die! ve formě bonusového disku k DVD mimo jiné i s úmyslem připravit lidi na možnost, že se kolem Evangelika začne přece jen něco dít.

Ve vaší sestavě došlo v poslední době k další změně na postu bubeníka. Mika Järveläinen se moc nezdržel, po zhruba dvou letech jej nahradil Ville.

To byla spíš otázka fyzikálních zákonů. Bydlíme v Helsinkách, zatímco on o pět set kilometrů severněji. Prakticky nebylo možné zkoušet. Mika do kapely perfektně zapadl a jistě by s námi rád pokračoval, ale všichni jsme cítili, že za těchto okolností to není možné. Některé songy jsme spolu ještě připravili, ale na desce už hraje Ville. Učí se velice rychle a rychle i hraje. (smích) Připomíná mi našeho dlouholetého bubeníka Janneho. Mají podobné cítění.

Po odmlce na přelomu dekády jste se opět pěkně rozjeli. Evidentně jste našli novou energii, jak jste zamýšleli.

Přesně tak. Příliš dlouho jsme to táhli ve vražedném rytmu, vlastně každý rok deska – turné... Byli jsme přesycení, chtěli jsme pořádný oddech. Nějak se nám to ale vymklo a z plánované půlroční odmlky bylo nakonec prakticky několik let. Takže jsme zase pořádně hladoví.

Koncem listopadu k nám opět přijedete na několik koncertů, což je už téměř tradice...

Máme velmi blízko k Česku a Německu, a navíc se to výborně kombinuje z hlediska cestování. (smích) Díky sponzorské úmluvě s ČSA je pro nás navíc cestování do Česka ještě snazší. Z nějakého důvodu jsme se u vás vždycky dočkali výborného uvítání. Češi a Finové mají asi společného víc, než by se zdálo. (smích)